

ВАҲӢИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ЮҲАННО БОБИ ЯКУМ

Хушо касе ки суханони ин нубувватро мехонад ва мешунавад.

1. Ваҳйи Исои Масеҳ, ки Худо ба Ё ато намуд, то ба бандагони Худ нишон диҳад, ки ба қарабӣ чиҳо бояд ба вуқӯъ ояд. Ва Ё онро ба воситаи фариштаи Худ ба бндаи Худ Юҳанно фиристода, зоҳир сохт,
2. Ки вай ба каломи Худо, ва ба шаҳодати Исои Масеҳ, ва ба ҳар чизе ки дида буд, гувоҳӣ дод.
3. Хушо касе ки мехонад ва касоне ки мешунаванд суханони ин нубувватро, ва он чи дар он навишта шудааст, риоят мекунанд, зеро ки вақт наздик аст.

Исо бо абрӯҳо меояд, ва Ёро ҳар чашм хоҳад дид.

4. Юҳанно ба ҳафт калисое ки дар вилояти Осиё мебошад: файз ва осоиштагӣ бар шумо аз ҷониби Ё, ки ҳаст ва буд ва хоҳад омад, ва аз ҷониби ҳафт рӯҳе ки дар пеши тахти Ё ҳастанд,
5. Ва аз ҷониби Исои Масеҳ, ки шоҳиди амин, Нахустзода аз мурдагон ва Фармонфармои подшоҳони замин аст. Ёро, ки моро дӯст медорад, ва моро аз гуноҳҳоямон бо Хуни Худ халосӣ дод,
6. Ва моро подшоҳон ва коҳинони Худо ва Падари Худ гардонд, то абад ҷалол ва салтанат бод! Омин.
7. Инак, Ё бо абрӯҳо меояд, ва Ёро ҳар чашм хоҳад дид, ва онҳое низ, ки Ёро найза заданд; ва ҳамаи қабилаҳои рӯи замин дар ҳаққи Ё навҳа хоҳанд кард. Оре, омин.
8. „Ман Алфа ва Омега, ибтидо ва интиҳо ҳастам“, мегӯяд Худванд, Он ки ҳаст ва буд ва хоҳад омад, Худованди Қодири Мутлақ.

Рӯъё дар Патмӯс.

9. Ман, Юҳанно, ки бародари шумо ва шарикӣ андӯх ва малакут ва сабри Исои Масеҳ ҳастам, аз барои каломи Худо ва шаҳодати Исои Масеҳ дар ҷазираи Патмӯс будам.
10. Ва дар рӯзи Худованд дар Рӯҳ будам ва аз қафои худ овози баланде монанди садои карнай шунидам, ки мегуфт: „Ман Алфа ва Омега, Аввалин ва Охири ҳастам;

11. Он чи мебинӣ, дар китобе бинавис ва ба ҳафт калисо ки дар вилояти Осиё мебошанд, бифирист: ба Эфсӯс, ва Исмирно, ва Парғомус, ва Тиётиро, ва Сардис, ва Фелоделфия, ва Лудкия.
12. Ман ручӯъ намудам, то овозаеро, ки ба ман сухан мегуфт, бубинам; ва чун ручӯъ намудам, ҳафт чароғдони тилло дидам,
13. Ва дар миёни ҳафт чароғдон касеро монанди Писари Одам, ки камзӯли дарозе дар бар дошт ва бар синааш камарбанди тилло баста буд;
14. Сари Ў ва мӯи Ў мисли пашм ё барф сафед буд; ва чашмони Ў мисли шӯълаи оташ;
15. Ва пойҳои Ў монанди мисе ки дар кӯра сурх шуда бошад; ва овози Ў мисли шувваси обҳои бисъёр;
16. Ва Ў дар дасти рости Худ ҳафт ситора дошт, ва аз даҳони Ў шамшери дудам берун меомад; ва рӯи Ў мисли офтобе буд, ки дар қувваташ медурахшад.
17. Ва ҳангоме ки Ўро дидам, бар пойҳоиаш мисли мурда афтодам, ва Ў дасти рости Худро бар ман гузошта, гуфт: "Натарс; Манам Аввалин ва Охирин
18. Ва Зинда; ва Ман мурда будам, ва инак то абад зинда ҳастам, омин; ва калидҳои дӯзах ва мамот дар дасти Ман аст.

Сирри рӯё.

19. Пас бинавис он чи ту дидай, ва он чи ҳаст, ва он чи баъд аз ин бояд ба вуқӯъ ояд.
20. Сирри ҳафт ситорае ки дар даси рости Ман дидӣ, ва ҳафт чароғдони тилло чунин аст: ҳафт ситора фариштагони ҳафт калисо ҳастанд, ва ҳафт чароғдон ҳафт калисо мебошанд“.

БОБИ ДУЮМ

Нома ба калисои Эфсӯс.

(Норасогии муҳаббат).

1. „Ба фариштаи калисои Эфсӯс бинавис: Ў, ки дар дасти рости Худ ҳафт ситора дорад ва дар миёни ҳафт чароғдони тилло мегардад, чунин мегӯяд:
2. “Аъмоли туро медонам, ва меҳнати туро, ва сабри туро, ва ин ки ту ба шарирон наметавонӣ тоб оварӣ, ва онҳоеро, ки худро

- ҳавворӣ меноманд, вале чунин нестанд, имтиҳон кардаӣ ва онҳоро дурӯғгӯ ёфтаӣ;
3. Ва сабр дорӣ, ва барои исми Ман бисъёр чизҳоро аз сар гузарондаӣ, ва бемадор нагаштаӣ.
  4. Аммо иддаое бар ту дорам, ки муҳаббати авваини худро тарк кардаӣ.
  5. Пас ба ёд ор, ки аз кучо афтодаӣ, ва тавба кун ва аъмоли пештараро ба ҷо овар; вагар на, ба зудӣ назди ту меоям ва ҷароғдонатро аз ҷояш мечунбонам, агар тавба накунӣ.
  6. Лекин фазилати ту ин аст, ки аз аъмоли николосиён нафрат дорӣ, ки Ман низ аз аъмоли онҳо нафрат дорам.
  7. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо ҷӣ мегӯяд: касе ки ғолиб ояд, ба вай ато хоҳам кард, ки аз дарахти ҳаёте ки дар бихишти Худост, бихӯрад” „.

*Нома ба калисои Исмирно.
(Таъқиботи яҳудиёни имондор).*

8. Ва ба фариштаи калисои Исмирно бинавис: Аввалин ва Охири, ки мурда буд ва зинда шуд, чунин мегӯяд:
9. “Аъмоли туро медонам, ва андӯҳи туро, ва бенавоии туро, валекин ту сарватдор ҳастӣ, ва куфри онҳоро, ки худро яҳудӣ мегӯянд, вале чунин нестанд, балки куништи шайтонанд.
10. Аз машаққатҳое ки бояд ба сарат ояд, натарс. Инак, иблис баъзеро азмиёни шумо дар зиндон хоҳад андохт, то ки шуморо биозмояд, ва шумо даҳ рӯз дар андӯҳ хоҳед афтод. То дами мамот амин бош, ва тоҷи ҳаётро ба ту хоҳам дод.
11. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо ҷӣ мегӯяд: касе ки ғолиб ояд, аз мамоти дуюм зараре нахоҳад дид” „.

*Нома ба калисои Парғомус.
(Дар миёни имондорон николосиён ҳастанд).*

12. Ва ба фариштаи калисои Парғомус бинавис: Ў, ки шамшери дудама дорад, чунин мегӯяд:
13. “Аъмоли туро медонам, ва маскани туро, ки тахти шайтон дар он ҷост; ва ту исми Маро маҳкам нигоҳ доштаӣ ва ҳатто дар айёме ки шоҳиди амини Ман Антипас дар миёни шумо, дар ҷое ки шайтон сокин аст, кушта шуд, имони Маро тарк накардаӣ.

14. Аммо иддаои каме бар ту дорам, чунки дар он чо назди ту пайравони таълимоти Билъом ҳастанд, ки вай Болоқро таълим дода буд, ки дар сари роҳи банӣ-Исроил дом ниҳад, то ки онҳо қурбониҳои бутҳоро бихӯранд ва зино кунанд.
15. Ҳамчунин назди ту пайравони таълимоти николосиён ҳастанд, ки аз он таълимот Ман нафрат дорам.
16. Пас тавба кун, вагар на, ба зудӣ назди ту хоҳам омад ва бо шамшери забони Худ онҳо ҷанг хоҳам кард.
17. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд: касе ки ғолиб ояд, ба вай ато хоҳам кард, ки аз манни ниҳонӣ бихӯрад; ва ба вай санги сафед хоҳам дод, ва бар ин санг исми наве навишта шудааст, ки онро ҳеҷ кас намедонад, ҷуз касе ки онро гирифтааст’’,..

Нома ба калисои Тиётиро.

(Он чи доред, маҳкам нигоҳ доред).

18. Ва ба фариштаи калисои Тиётиро бинавис: Писари Худо, ки чашмонаш мисли шӯълаи оташ аст, ва пойҳояш мисли миси барроқ аст, чунин мегӯяд:
19. Аъмоли туро медонам, ва муҳаббати туро, ва хизмати туро, ва имони туро, ва сабри туро, ва ин ки аъмоли охиринат аз аввалинат бештар аст.
20. Аммо иддаои каме бар ту дорам, зеро ба зане Изобал ном, ки худро набия меномад, роҳ медиҳӣ; вай бандагии Маро таълим дода, дар иштибоҳ меандозад, то ки онҳо зино кунанд ва қурбониҳои бутҳоро бихӯранд.
21. Ман ба вай фурсат додам, ки аз зинокории худ тавба кунад, валекин вай тавба накард.
22. Инак, Ман вайро бар бистае меандозам, ва онҳоеро, ки бо вай зино мекунанд, гирифтори андӯҳи азиме мегардонам, агар аз аъмоли худ тавба накунанд.
23. Ва фарзандони вайро ба қатл мерасонам, ва ҳамаи калисоҳо хоҳанд донист, ки Ман Имтиҳонкунандаи дилҳо ва ботинҳо ҳастам, ва ба ҳар яке аз шумо мувофиқи аъмолаш подош хоҳам дод.
24. Валекин ба шумо ва ба қасони дигаре ки дар Тиётиро ҳастанд, ва ҳамаи онҳое ки ин таълимотро пайравӣ накардаанд ва, чунон ки

мегўянд, аз умқҳои шайтон хабар надоранд, мегўям: бар шумо бори дигаре намегузорам;

25. Фақат он чи доред, маҳкам нигоҳ доред, то даме ки биёям.
26. Ва касе ки ғолиб ояд ва аъмоли Маро то ба охир риояр кунад, ба вай бар халқҳо қудрат хоҳам бахшид,
27. Ва онҳоро вай бо асои оҳанин чўпонӣ хоҳад кард, ва онҳо мисли кўзаи кулол хоҳанд шикаст, чунон ки Ман низ аз Падари Худ қудрат ёфтаам.
28. Ва ба вай ситораи субҳро ато хоҳам кард.
29. Ҳар кӣ гўш дорад, бишнавад, ки Рўҳ ба калисоҳо чӣ мегўяд”„.

БОБИ СЕЮМ

Нома ба калисои Сардис.

(Касе ки ғолиб ояд, либоси сафед дар бар хоҳад кард).

1. Ва ба фариштаи калисои Сардис бинавис: Ў, ки ҳафт рўҳи Худо ва ҳафт ситора дорад, чунин мегўяд:”Аъмоли туро медонам; агарчи ту ном дорӣ, ки зинда ҳастӣ, валекин мурда ҳастӣ.
2. Бедор бош ва бақиятеро, ки наздик ба мурдан аст, устувор намо, зеро ки Ман аъмоли туро дар пеши Худои Худ комил наёфтаам.
3. Ба ёд ор, ки он чи дорӣ, чӣ гуна ёфтаӣ ва чӣ гуна шунидаӣ, ва онро нигоҳдорӣ намо ва тавба кун. Ва агар бедор набошӣ, Ман мисли дузд бар сари ту хоҳам омад, ва ту нахоҳӣ донист, ки дар кадом соат бар сари ту меоям.
4. Валекин назди ту дар Сардис якчанд нафар ҳастанд, ки либоси худро палид накардаанд ва дар либоси сафед бо Ман хоҳанд гафт, чунки онҳо сазовори ин мебошанд.
5. Касе ки ғолиб ояд, либоси сафед дар бар хоҳанд кард; ва Ман номи вайро аз дафтари ҳаёт пок нахоҳам кард ва номи вайро дар хузури Падари Худ ва ба хузури фариштагони Ў эътироф хоҳам кард.
6. Ҳар кӣ гўш дорад, бишнавад, ки Рўҳ ба калисоҳо чӣ мегўяд”„.

Нома ба калисои Филоделфия.

(Касе ки ғолиб ояд, Худованд вайро рукне дар маъбади Худо мегардонад).

7. Ва ба фариштаи калисои Филоделфия бинавис: он Қуддус ва Ҳақ, ки калиди Довудро дорад, ки мекушояд ва ҳеч кас нахоҳад баст, ва мебандад ва ҳеч кас нахоҳад кушод, чунин мегӯяд:
8. “Аъмоли туро медонам; инак, Ман дареро барои ту кушодаам, ва ҳеч кас наметавонад онро бандад; ту қуввати каме дорӣ, ва каломи Маро риоят намудаӣ, ва исми Маро инкор накардаӣ.
9. Инак, Ман тавре амал мекунад, ки аз куништи шайтон, аз онҳое ки худро яхудӣ мегӯянд, вале чунин нестанд, балки дурӯғ мегӯянд, инак, Ман тавре амал мекунам, ки онҳо омада, пеши пойҳои ту таъзим намоянд ва бидонанд, ки Ман туро дӯст доштаам:
10. Ва азбаски ту каломи сабри Маро нигоҳдорӣ намудаӣ, Ман низ туро аз соати озмоиш нигоҳдорӣ хоҳам кард, ки он бар тамоми ҷаҳон хоҳад омад, то ки сокинони рӯи заминро имтиҳон кунад.
11. Инак, ба зудӣ меоям; он чи дорӣ, маҳкам нигоҳ дор, то ки касе тоҷи туро нагирад.
12. Касе ки ғолиб ояд, вайро дар маъбади Худои Худ рукне хоҳам гардонд, ва дигар вай берун нахоҳад рафт; ва исми Худои Худро ва исми шаҳри Худои Худро, яъне Ерусалими навро, ки аз осмон аз ҷониби Худои ман нузул мекунад, ва исми нави Худро бар вай хоҳам навишт.
13. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд”..

*Нома ба калисои Лудкия.
(Ғаюр бош ва тавба кун).*

14. Ва ба фариштаи калисои Лудкия бинавис: Омин, ки шоҳиди амин ва ҳақ, ибтидои хилқати Худост, чунин мегӯяд:
15. “Аъмоли туро медонам; ту на сард ҳастӣ на гарм; о, кошки ту сард ё гарм мебудӣ!
16. Лекин азбаски ту ширгарм ҳастӣ, яъне на гарм ва на сард, бинобар ин туро аз даҳони Худ қай хоҳам кард.
17. Зеро ки ту мегӯӣ: “Ман сарватдор ҳастам, сарват ғун кардаам ва ба ҳеч чиз эҳтиёҷ надорам”; аммо намедонӣ, ки ту бадбахт ва ҳақир ва мискин ва нобино ва бараҳна ҳастӣ.
18. Ба ту маслиҳат медиҳам, ки аз Ман тиллои дар оташ сурхшударо бихарӣ, то ки сарватдор шавӣ; ва либоси сафедро, то ки бипӯшӣ, ва расвоии бараҳнагии ту аён нашавад; ва сурмаро, то ки ба чашмони худ кашида, бино шавӣ.

19. Ҳар киро Ман дўст дорам, мазаммат мекунам ва чазо медиҳам.
Пас ғаюр бош ва тавба кун.
20. Инак, назди дар истода, тақ-тақ мекунам: агар касе овози Маро шунида, дарро воз кунад, назди ў даромада, бо ў таоми шом хоҳам хўрд, ва ў бо Ман.
21. Касе ки ғолиб ояд, ба вай ато хоҳам кард, ки бо Ман бар тахт бинишинад, чунон ки Ман низ ғолиб омада, бо Падари Худ бар тахти Ў нишастам.
22. Ҳар кӣ гўш дорад, бишнавад, ки Рўҳ ба калисоҳо чӣ мегўяд’’,..

БОБИ ЧОРУМ

Худое ки бар тахт нишастааст.

1. Баъд аз ин ман назар андохтам, ва инак, даре бар осмон кушода шуд, ва он овози пештара, ки ҳамчун садои карнай шунида будам, ки бо ман сухан меронд, гуфт: “Ба ин чо сууд намо, то он чиро, ки баъд аз ин бояд ба вуқўъ ояд, ба ту нишон диҳам”.
2. Ва дарҳол ман дар Рўҳ шудам; ва инак, тахте дар осмон меистод, ва бар тахт Нишинандае буд;
3. Ва намуди Он Нишинанда монанди санги яшм ва ақиқ буд, ва рангинкамоне гирдогирди тахт, ва намуди он монанди зумуррад.

Пироне ки бар тахтҳо нишастаанд.

4. Ва гирдогирди тахт бисту чор тахт; ва бар тахтҳо бисту чор пирро нишаста дидам, ки либосҳои сафед дар бар карда буданд ва бар сарҳашон тоҷҳои тилло доштанд.
5. Ва аз тахт барқҳо ва раъдҳо ва овозҳо мебаромаданд, ва ҳафт машъали оташин дар пеши тахт фурузон буданд, ки онҳо ҳафт рўҳи Худо мебошанд.

Чор ҳайвоне ки Қодири Мутлақоро ҷалол медиҳанд.

6. Ва дар пеши тахт баҳре аз шиша, монанди булўр; ва дар миёни тахт ва гирдогирди тахт чор ҳайвон, ки аз пеш ва аз пас пур аз чашмон буданд.
7. Ва ҳайвони якум монанди шер, ва ҳайвони дуюм монанди гўсола, ва ҳайвони сеюм қиёфай одам дошт, ва ҳайвони чорум монанди уқобе ки дар парвоз бошад.

8. Ва ҳар яке аз он чор ҳайвон гирдогирд шаш бол дошт, ва онҳо аз дарун пур аз чашмонанд, ва шабу рӯз ором нагирифта, мегӯянд: “Қуддус аст, Қуддус аст, Қуддус аст Худованд Худои Қодири Мутлақ, ки Ў буд, ҳаст ва хоҳад омад”.

Ҳайвонҳо ва пирон ба Худои ҷовидонӣ сачда мақунанд.

9. Ва ҳангоме ки он ҳайвонҳо ба Нишинандаи тахт, ки то абад Зинда аст, ҷалол ва шавкат ва сипос медиҳанд,
10. Он бисту чор пир пеши Нишинандаи тахт афтада, ба Ў, ки то абад Зинда аст, сачда меқунанд, ва тоҷҳои худро пеши тахт гузошта, мегӯянд:
11. “Эй Худованд, Ту сазовори он ҳастӣ, ки ҷалол, шавкат ва қудрат биёбӣ, зеро ки Ту ҳама чизро офаридаӣ, ва ҳама чиз бар тибқи ироаи Ту вучуд дорад ва офарида шудааст”.

БОБИ ПАНЧУМ

Китобе ки бо ҳафт мӯҳр баста шудааст.

1. Ва дар дасти рости Нишинандаи тахт китобе дидам, ки аз дарун ва аз берун навишта ва бо ҳафт мӯҳр баста шуда буд.
2. Ва фариштаи қавие дидам, ки бо овози баланд нидо меқунад: “Кист сазовори он ки ин китобро воз қунад ва мӯҳрҳои онро бардорад?”
3. Ва ҳеҷ кас на дар осмон, на бар замин, на дар зери замин натавонист он китобро воз қунад ва ба он назар андозад.
4. Ва ман бисъёр гиристам дар бораи он ки ҳеҷ каси сазоворе ёфт нашуд, ки он китобро воз қарда қонад ё лоқал ба он назар андозад.

Барраи Худо, Масеҳ китобро меқушояд.

5. Ва яке аз он пирон ба ман гуфт: “Гирья нақун; инак, шере аз сибти Яҳудо, ки решаи Довуд аст, ғолиб омад, то китобро воз қунад ва ҳафт мӯҳри онро бардорад”.
6. Ва назар андохтам, ва инак, дар миёни тахт ва он чор ҳайвон ва дар миёни он пирон Баррае, мисли забҳшуда, истодааст ва ҳафт шох ва ҳафт чашм дорад, ки онҳо ҳафт рӯҳи Худо ҳастанд, ки ба тамоми замин фиристода шудаанд.

7. Ва Ў омада, китобро аз дасти рости Нишинандаи тахт гирифт.

Ҳайвонҳо ва пирон суруди наве барои Барра мехонанд.

8. Ва хангоме ки Ў китобро гирифт, он чор ҳайвон ва бисту чор пир пеши Барра афтоданд, дар ҳолате ки ҳар яке барбатҳо ва косаҳои тилло пур аз бухур дошт, ки онҳо дуоҳои муқаддасон ҳастанд;

9. Ва суруди наве хонда, мегӯянд: “Ту сазовори он ҳастӣ, ки китобро воз кунӣ ва мӯҳрҳоро аз он бардорӣ; зеро ки Ту забҳ шудӣ ва бо Хуни Худ моро барои Худо аз ҳар сибт ва забон ва қавм ва қабила харидӣ,

10. Ва моро подшоҳон ва коҳинони Худои мо гардондӣ; ва мо бар замин салтанат хоҳем ронд”.

Фариштагон Барраро ҷалол медиҳанд.

11. Ва дидам, ва овози фариштагони бисъерро шунидам, ки гирдогирди тахт ва он ҳайвонҳо ва пирон буданд, ва шумораи онҳо беварҳо-бавар ва ҳазорҳо-ҳазор буд,

12. Ки бо овози баланд мегуфтанд: “Барраи забҳшуда сазовори он аст, ки қудрат, ва сарват, ва ҳикмат, ва қувват, ва шавкат, ва ҷалол, ва баракат биёбад”.

Коинот Нишинандаи тахт ва Барраро ҳамду сано мегӯяд.

13. Ва ҳар офаридае ки дар осмон, ва бар замин, ва дар зери замин, ва дар баҳр аст, ва ҳар он чи дар онҳост, шунидам, ки мегуфт: “Нишинандаи тахт ва Барраро баракат ва шавкат ва ҷалол ва салтанат бод то абад”.

14. Ва он чор ҳайвон гуфтанд: “Омин”. Ва он бисту чор пир афтода, ба Ў, ки то абад Зинда аст, сачда карданд.

БОБИ ШАШУМ

Мӯҳри якум — саворе бар аспи сафед.

1. Ва дидам, ки Барра яке аз ҳафт мӯҳрро бардошт, ва шунидам, ки яке аз он чор ҳайвон бо овози монанди раъд мегӯяд: “Биё ва бубин”.

2. Ва назар андохтам, ва инак, аспи сафед, ва бар он саворе ки камон дорад, ва ба ў тоҷ дода, шудааст: ва ў ғалабакунон берун омад, то ғалаба кунад.

*Мўҳри суюм — аспи куранд
(осоиштагӣ аз замин гирифта шуд).*

3. Ва хангоме ки Ў мўҳри дуомро бардошт, ҳайвони дуомро шунидам, ки мегўяд: “Биё ва бубин”.
4. Ва аспи дигари куранд берун омад, ва ба савори он ихтиёр дода шудааст, ки осоиштагиро аз замин бигирад, то ки якдигарро ба қатл расонанд; ва ба вай шамшери бузурге дода шудааст.

Мўҳри сеюм — саворе бар аспи сиёҳмушкин (қаҳтӣ).

5. Ва хангоме ки Ў мўҳри сеюмро бардошт, ҳайвони сеюмро шунидам, ки мегўяд: “Биё ва бубин”. Ва назар андохтам, ва инак, аспи сиёҳмушкин, ва савори он дар дасташ тарозуе дорад.
6. Ва овозе аз миёни он чор ҳайвон шунидам, ки мегўяд: “Як андозаи гандум ба як динор, ва се андозаи чав ба як динор; вале ба рағфани зайтун ва шароб зарар нарасон”.

Мўҳри чорум — саворе бар аспи саманд (мамот).

7. Ва хангоме ки Ў мўҳри чорумро бардошт, овози ҳайвони чорумро шунидам, ки мегўяд: “Биё ва бубин”.
8. Ва назар андохтам, ва инак, аспи саманд, ва бар он саворе ки номаш мамот аст; ҷа дўзах аз қафояш меомад, ва ба вай ихтиёри чорьяки замин дода шудааст, то ки бо шамшер ва қаҳтӣ, ва бо вабо ва ҳайвоноти ваҳшии замин одамонро бидушад.

Мўҳри панҷум — риёзаткашон дар таги қурбонгоҳ.

9. Ва хангоме ки Ў мўҳри панҷумро бардошт, дар таги қурбонгоҳ ҷонҳои онҳоеро, ки барои каломии Худо ва барои шаҳодате ки доштанд, кушта шуда буданд, дидам.
10. Ва онҳо бо овози баланд фиғон кашида гуфтанд: “То ба кай, эй Парвардогори Қуддус ва Ҳақ, доварӣ намекуни ва интиқоми хуни моро аз сокинони замин намегирӣ?”

11. Ва ба ҳар яке аз онҳо либоси сафед дода шуд, ва ба онҳо гуфта шуд, ки боз муддати каме ором бошанд, то даме ки шумораи онҳо ва ҳамкорони онҳо ва бародарони онҳо, ки мисли онҳо кушта хоҳанд шуд, пурра шавад.

*Мӯҳри шашум — ғазаби Барра
(ҳодисаҳои пурдаҳшати табиат).*

12. Ва ҳангоме ки Ў мӯҳри шашумро бардошт, назар андохтам, ва инак, заминчунбии азиме ба вуқӯъ омад, ва офтоб мисли палоси пашмин сиёҳ шуд, ва моҳтоб мисли хун гашт;

13. Ва ситораҳои осмон ба замин афтоданд, мисли дарахти анцире ки аз шамоли саҳт чунбиш карда, анцирҳои хоми худро мепартояд;

14. Ва осмон мисли тӯморе печида, нопадид шуд; ва ҳар кӯҳ ва чазира аз ҷои худ чунбид;

15. Ва подшоҳони замин ва олиҷоҳон, ва сарватдорон, ва мириҳазорон, ва зӯроварон, ва ҳар ғулом ва озод дар мағораҳо ва дараҳои кӯҳҳо пинҳон шуданд,

16. Ва ба кӯҳҳо ва сангҳо мегӯянд: “Бар мо биафтед ва моро аз ҳузури Нишинандаи тахт ва аз ғазаби Барра пинҳон кунед;

17. Зеро ки рӯзи бузурги ғазаби Ў омадааст, ва кист, ки битавонад истодагӣ намояд?”.

БОБИ ҲАФТУМ

*Пеш аз бардоштани мӯҳри ҳафтум мӯҳр бар пешони
бандагони Худо.*

1. Ва баъд аз ин чор фариштаи дар чор гӯшаи замин истодаро дидам, ки чор боди заминро нигоҳ медоштанд, то ки ба замин, ба баҳр ва ба ҳеч дарахте бод навазад.

2. Ва фариштаи дигаре дидам, ки аз ҷониби тулӯи офтоб сууд менамояд ва мӯҳри Худои Ҳайро дорад. Ва бо овози баланд ба чор фариштае ки вазифаашон ба замин ба баҳр зарар расондан буд, нидо карда, мегӯяд:

3. „Ба замин, ба баҳр, ба дарахтон зараре нарасонед, то даме ки бар пешони бандагони Худои мо мӯҳр занем“.

Наҷотёфтагон аз дувоздаҳ сибти Исроил.

4. Ва шумораи мўҳр зада шудагонро шунидам: саду чилу чор ҳазор мўҳр зада шудагон аз ҳамаи сибтҳои банӣ-Исроил:
5. Аз сибти Яҳудо дувоздаҳ ҳазор мўҳр зада шудагон; аз сибти Реубен дувоздаҳ ҳазор мўҳр зада шудагон; аз сибти Қод дувоздаҳ ҳазор мўҳр зада шудагон;
6. Аз сибти Ошер дувоздаҳ ҳазор мўҳр зада шудагон; аз сибти Нафтолӣ дувоздаҳ ҳазор мўҳр зада шудагон; аз сибти Менаше дувоздаҳ ҳазор мўҳр зада шудагон;
7. Аз сибти Шимъён дувоздаҳ ҳазор мўҳр даза шудагон; аз сибти Левӣ дувоздаҳ ҳазор мўҳр зада шудагон; аз сибти Исокор дувоздаҳ ҳазор мўҳр зада шудагон;
8. Аз сибти Забулун дувоздаҳ ҳазор мўҳр зада шудагон; аз сибти Юсуф дувоздаҳ ҳазор мўҳр зада шудагон; аз сибти Бинъемин дувоздаҳ ҳазор мўҳр зада шудагон.

Имондорон аз миёни ҳамаи қавмҳо аз азоби азим наҷот хоҳанд ёфт.

9. Баъд аз ин ман назар андохтам, ва инак, анбӯҳи бузурги мардум, ки онро ҳеҷ кас наметавонист ба шумор оварад, аз ҳамаи қабिलाҳо ва сибтҳо, ва қавмҳо ва забонҳо дар пеши тахт ва дар пеши Барра истодаанд, ки дар тан либосҳои сафед доранд ва шоҳҳои нахл ба даст гирифтаанд.
10. Ва онҳо бо овози баланд нидо карда, мегӯянд: “Наҷот аз они Худои мо, ки бар тахт нишастааст, ва аз они Барра аст!”
11. Ва ҳамаи фариштаҳо гирдогирди тахт ва он пирон ва чор ҳайвон меистоданд, ва пеши тахт бар рӯи худ афтада, ба Худо сачда карданд,
12. Ва гуфтанд: “Омин! Баракат, ва ҷалол, ва ҳикмат ва сипос, ва шавкат, ва қудрат, ва қувват то абад аз они Худои мо бод! Омин”
13. Ва яке аз он пирон ба суҳан оғоз карда, аз ман пурсид: “Ин сафедпӯшон кистанд, ва аз кучо омадаанд?”
14. Ба ӯ гуфтам: “Эй оғо, ту медонӣ”. Ва ӯ ба ман гуфт: “Инҳо касоне ҳастанд, ки аз азоби азим омадаанд; инҳо либосҳои худро шуста, бо хуни Барра сафед кардаанд;

15. Биноар ин онҳо дар пеши тахти Худо меистанд ва шабу рӯз дар маъбади Ў ба Ў хизмат мекунанд, ва Нишинандаи тахт дар миёни онҳо сокин хоҳад буд;
16. Онҳо дигар гурусна ва ташна нахоҳанд монд, ва онҳоро офтоб ва ҳеч гармо нахоҳад сӯзонд;
17. Зеро Баррае ки дар миёни тахт аст, онҳоро чӯпонӣ хоҳад кард, ва онҳоро ба чашмаҳои оби ҳаёт хоҳад бурд, ва Худо ҳар ашкро аз чашмонашон пок хоҳад кард“.

БОБИ ҲАШТУМ

Мӯҳри ҳафтум—хомӯшӣ.

1. Ва ҳангоме ки Ў мӯҳри ҳафтумро бардошт, дар осмон тақрибан ним соат хомӯшӣ барқарор шуд.

Шаш карнаи аввалин.

Фаришта бо маҷмари тилло дуоҳои ҳамаи муқаддасонро ба забон меронад.

2. Ва ҳафт фариштаро дидам, ки дар пеши Худо истодаанд, ва ба онҳо ҳафт карнай дода шудааст.
3. Ва фариштаи дигаре омада, назди қурбонгоҳ истод, дар ҳолате ки маҷмари тилло дар дасташ буд; ва ба вай бухури бисъёре дода шудааст, то ки онро бо дуоҳои ҳамаи муқаддасон бар қурбонгоҳи пеши тахт тақдим кунад.
4. Ва дуди бухур бо дуоҳои муқаддасон аз дасти фаришта ба ҳузури Худо сууд намуд.
5. Ва фаришта маҷмарро гирифта, аз оташи қурбонгоҳ пур кард, ва бар замин партофт; ва садоҳо, ва раъдҳо ва барқҳо, ва заминчунбӣ ба вуқӯъ омад.
6. Ва он ҳафт фариштае ки ҳафт карнай доштанд, ба навохтан тайёр шуданд.

Карнаи якум—жола ва оташи омехта бо хун.

7. Фариштаи якум карнай навохт, ва жола ва оташ омехта бо хун ба вучуд омад, ва ба замин борид; ва сеяки дарахтон сӯхт, ва тамоми алафи сабз сӯхт.

Карнаи дуҷум—кӯҳи азими оташ дар баҳр сарнагун шуд.

8. Фариштаи дуҷум карнай навохт, ва чизе монанди кӯҳи азими оташ дар баҳр сарнагун шуд; ва сеяки баҳр ба хун мубаддал гашт,
9. Ва сеяки махлуқоти ҷондори баҳр мурданд, ва сеяки киштиҳо нобуд шуданд.

Карнаи сеҷум—ситораи „Явшон“.

10. Фариштаи сеҷум карнай навохт, ва аз осмон ситораи бузурге афтод, ки монанди машғал фурузон буд, ва он бар сеяки даръёҳо ва бар чашмаҳои обҳо афтод.
11. Ва номи ин ситора Явшон буд; ва сеяки обҳо ба явшон мубаддал гашт, ва бисъёре аз одамон аз обҳо мурданд, чунки обҳо талх шуда буд.

Карнаи чорум ва сеяки офтоб, моҳтоб ва ситораҳо зарар мерасонад.

12. Фариштаи чорум карнай навохт, ва сеяки офтоб ва сеяки моҳтоб ва сеяки ситораҳо зарар дид, ба тавре ки сеяки онҳо торик шуд, ва сеяки рӯз,—ва ҳамчун шаб,—равшан набуд.
13. Ва як фариштаро дидам ва шунидам, ки дар миёнаи осмон парвоз карда, бо овози баланд мегӯяд: “Вой, вой, вой бар ҳоли сокинони замин аз садоҳои дигари карнайҳои се фаришта, ки хоҳанд навохт!”.

БОБИ НҶҶУМ

Карнаи панҷум—малахҳо ва фариштаҳои варта.

1. Фариштаи панҷум карнай навохт, ва ситораи аз осмон ба замин афтодаро дидам, ва ба вай калиди чоҳи варта дода шудааст:
2. Вай чоҳи вартаро воз кард, ва аз чоҳ дуде мисли дуди танӯри бузурге берун омад; ва офтоб ва ҳаво аз дуди чоҳ торик шуд.
3. Ва аз дуд бар замин малахҳо баромаданд, ва ба онҳо он қудрате дода шудааст, ки каждумҳои замин доранд.

4. Ва ба онҳо гуфта шудааст, ки ба алафи замин, ва ба ҳеч сабзае, ва ба ҳеч дарахте зарар нарасонанд, балки фақат ба одамоне ки бар пешонии худ мӯҳри Худоро надоранд.
5. Ва ба онҳо ихтиёр дода шудааст, ки одамонро накушанд, балки фақат панҷ моҳ азоб диҳанад; ва азоби онҳо монанди азоби каждум аст, вақте ки одамо ро захр мезанад.
6. Дар он айём одамон толиби марг хоҳанд шуд, вале онро нахоҳанд ёфт; мурданро орзу хоҳанд кард, вале мамот аз онҳо хоҳад гурехт.
7. Намуди он малахҳо монанди аспҳое буд, ки барои ҷанг ороста шуда бошанд; бар каллаҳошон гӯё тоҷҳои тиллое буд, ва рухсораҳошон мисли рухсораҳои одамон;
8. Ва мӯйҳошон мисли мӯйҳои занон, ва дандонҳошон мисли дандонҳои шер;
9. Ва ҷавшанҳошон мисли ҷавшанҳои оҳанин, ва садои болҳошон мисли тақар -тақари аробаҳои ҷангӣ, вақте ки аспҳои бисъёр ба корзор мераванд;
10. Онҳо думҳое доштанд мисли каждумҳо, ва дар думҳошон — нешҳо, ва қудраташон ин буд, ки ба одамон панҷ моҳ зарар расонанд.
11. Онҳо бар худ подшоҳе доштанд, ки фариштаи варта аст; номи он ба забони ибронӣ Абаддўн ва ба забони юнонӣ Апўллийўн аст.
12. Як мусибат гузашт; инак, аз қафои он боз ду мусибат меояд.

Карнаи шашум—чор фариштаи ҳалокатовар.

13. Фариштаи шашум карнай навохт, ва аз чор шоҳи қурбонгоҳи тилло, ки дар пеши Худо истода буд, овозе шунидам,
14. Ки ба фариштаи шашуми карнайдор мегуфт: “Он чор фариштаро, ки назди даръеи бузурги Фурот дар қайду банд мебошанд, озод намо“.
15. Ва он чор фаришта озод гардиданд, ки барои соат ва рӯз ва моҳ ва соли муайян тайёр шуда буданд, то ки сеяки одамонро бикӯшанд.
16. Шумораи кӯшуни савора ду бевари беварҳо буд: ман шумораи онро шунидам.
17. Ба ҳамин тариқа ман дар рӯъё аспон ва саворони онҳоро дидам, ки ҷавшанҳое ба ранги оташ ва ёқути зард ва кибрит доштанд;

каллаҳои аспон мисли каллаҳои шерон буд, ва аз даҳони онҳо оташ, дуд ва кибрит мебаромад.

18. Аз ин се бало, яъне оташ, дуд ва кибрит, ки аз даҳони онҳо мебаромад, сеяки одамон мурданд;
19. Зеро ки қудрати аспон дар даҳонашон ва дар думҳошон буд; ва думҳошон монанди морҳо буда, калла доштанд, ва ба воситаи онҳо осеб мерасонданд.
20. Ва боқии одамон, ки аз ин балоҳо намурда буданд, аз аъмоли дастҳои худ тавба накарданд, ва ибодати девҳо ва бутҳои тилло, нуқра, мис, санг ва ҷўбро, ки ба дидан, шунидан ва роҳ рафтан қодир нестанд, тарк нанамуданд.
21. Ва онҳо аз одамкушиҳо, ҷодугариҳо, зинкорӣ ва дуздиҳои худ тавба накарданд.

БОБИ ДАҲУМ

Фаришта бо китоби кушода.

1. Ва фариштаи қавии дигаре дидам, ки аз осмон нузул мекард, ва бо абре фаро гирифта шуда буд, рангинкамоне бар сараш буд ва рухсораш монанди офтоб ва пойҳояш мисли сутунҳои оташин;
2. Дар дасташ китоби кушодае буд. Ва пой росташро бар баҳр гузошт, ва пой чапашро бар замин,
3. Ва бо овози баланд нидо кард, чунон ки шер наъра мекашад; ва ҳангоме ки вай нидо кард, ҳафт раъд бо садоҳои худ суҳан гуфтанд.
4. Ва ҳангоме ки ҳафт раъд бо садоҳои худ суҳан гуфтанд, мехостам бинависам; лекин овозе аз осмон шунидам, ки ба ман мегӯяд: “Он чи ҳафт раъд гуфтанд, мўҳр зан ва инро нанавис”.
5. Ва он фаришта, ки ўро дидам бар баҳр ва бар замин истода буд, дасташро сўи осмон бардошт,
6. Ва ба Ў, ки то абад Зинда аст, ва осмон ва ҳар чиро, ки дар он аст, ва замин ва ҳар чиро, ки дар он аст, ва баҳр ва ҳар чиро, ки дар он аст, офаридааст, — қасам ёд кард, ки дигар вақт нахоҳад буд,
7. Балки дар айёме ки садои фариштаи ҳафтум барояд, яъне вақте ки вай карнай навозад, сирри Худо анҷом хоҳад ёфт, чунон ки Ў ба бандагони Худо анбиё башорат додааст.

Овозе аз осмон ба нубувват кардан амр мефармояд.

8. Ва овозе ки аз осмон шунидам, боз ба ман сухан ронда, гуфт: “Бирав ва китоби кушодаро аз дасти фариштае ки бар баҳр ва бар замин истодааст, бигир”.
9. Ва назди фаришта рафта, ба вай гуфтам: “Китобро ба ман деҳ”. Гуфт: “Онро бигир ва бихӯр; он дар шикамат талх хоҳад шуд, аммо дар даҳонат мисли асал ширин хоҳад буд”.
10. Ва китобро аз дасти фаришта гирифта, хӯрдам; ва он дар даҳонам мисли асал ширин буд; лекин вақте ки онро хӯрда, шикамам талх шуд.
11. Ва ба ман гуфт: “Ту боз дар бораи қавмҳо, ва қабилаҳо, ва забонҳо, ва подшоҳони бисъёр бояд нубувват кунӣ”.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Андоза кардани маъбад.

1. Ва ба ман нае дода шуд, ки монанди асо буд, ва гуфта шуд: “Бархез ва маъбади Худо ва қурбонгоҳро андоза намо ва касонеро, ки дар он ибодат мекунанд, бишумор;
2. Вале рӯи ҳавлии маъбадро истисно бикун ва андоза накун, зеро ки он ба халқҳо дода шудааст: онҳо шаҳри муқаддасро чилу ду моҳ поймол хоҳанд кард”.

Ду шоҳиди Худо бар замин нубувват мекунанд.

3. Ва ба ду шоҳиди Худ қудрате ато хоҳам кард, ва онҳо ҳазору дусаду шаст рӯз нубувват хоҳанд намуд, дар ҳолате ки палос дар бар карда бошанд
4. Инҳо ду дарахти зайтун ва ду чароғдоне ҳастанд, ки дар пеши Худованди замин истодаанд.
5. Ва агар касе бихоҳад онҳоро озор диҳад, аз даҳонашон оташ баромада, душманони онҳоро меҳӯрад; ба ин тариқ, ҳар кӣ бихоҳад онҳоро озор диҳад, кушта мешавад.
6. Онҳо қудрат доранд осмонро баста кунанд, то ки дар рӯзҳои нубувваташон ба замин борон наборад; ва бар обҳо қудрат доранд, ки онҳоро ба хун табдил диҳанд, ва заминро, ҳар вақте ки бихоҳанд, ба ҳар гуна бало гирифта кунанд.

7. Ва ҳангоме ки онҳо шаҳодати худро анҷом диҳанд, ҳайвони ваҳшии ки аз варта мебарояд, бо онҳо ҷангида, бар онҳо ғолиб хоҳад омад, ва онҳоро хоҳад кушт.
8. Ва ҷасадҳои онҳо дар кӯчаи шаҳри бузург, ки ба киноя Садӯм ва Миср ном дорад, ва дар он ҷо Худованди мо низ маслӯб шудааст, воқеъ хоҳад буд.
9. Ва мардуми зиёде аз қавмҳо, аз сабтҳо, аз забонҳо, аз қабилаҳо се ва ним рӯз ба ҷасадҳои онҳо назар хоҳанд кард ва нахоҳанд гузошт, ки ҷасадҳои онҳоро ба ғӯр супоранд.
10. Ва сокинони ҷаҳон аз ин шод ва хурсанд шуда, ба якдигар инъомҳо хоҳанд фиристод, чунки ин ду набӣ сокинони ҷаҳонро азият додаанд.
11. Валекин баъд аз се ва ним рӯз рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо андаруни онҳо дохил шуд, ва ҳар дуяшон ба по бархостанд ва касонро, ки ба онҳо назар мекарданд, тарси азиме фаро гирифт.
12. Ва онҳо овози баланде аз осмон шуниданд, ки ба онҳо мегуфт: “Ба ин ҷо сууд кунед“. Ва онҳо бар абр ба осмон сууд карданд; ва душманонашон ба онҳо назар мекарданд.

Заминҷунбии азим.

13. Ва дар ҳамон соат заминҷунбии азиме рӯй дод, ва даҳъяки шаҳр фурӯ ғалтид, ва дар заминҷунбӣ ҳафт ҳазор одам нобуд шуд; ва боқимондагон ба ҳарос афтоданд ва Худои Осмонро ҳамду сано хонданд.
14. Мусибати дуҷум гузашт; инак, мусибати сеҷум ба зудӣ меояд.
15. Ва фариштаи ҳафтум карнай навохт, ва дар осмон овозҳои баланд баромаданд, ки мегуфтанд: “Салтанати ҷаҳон салтанати Худованди мо ва Масеҳи Ў гардидааст, ва Ў то абад салтанат хоҳад ронд“.
16. Ва он бисту чор пир, ки дар пеши Худо бар тахтҳои худ нишастаанд, бар рӯи худ афтода, Худоро ибодат карданд.
17. Ва гуфтанд: “Туро шукр мегӯем эй Худованди Худои Қодири Мутлак, ки Ту ҳастӣ ва будӣ ва хоҳӣ омад, ва Ту бар тибқи қуввати бузурги Худ амал карда, бар тахти салтанат нишастай.
18. Халқҳо дар қаҳр шуданд; ва ғазаби Ту омад, ва вақти он расид, ки мурдагонро доварӣ намоӣ ва ба бандагони Худ, яъне ба анбиё ва муқаддасон ва касоне ки аз исми Ту метарсанд, ҳам ба хурдон

ва ҳам ба бузургон подош диҳӣ ва нобудкунадагони заминро нобуд кунӣ“.

19. Ва маъбади Худо дар осмон воз шуд, ва сандуқи аҳди Ӯ дар маъбади Ӯ зоҳир гардид; ва барқҳо ва садоҳо, ва раъдҳо ва заминчунбӣ ва Ёлаи бузурге ба вуқӯъ омад.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Зан бо кӯдаки вай.

Зане ки либосаш офтоб аст.

1. Ва аломати бузурге дар осмон зоҳир шуд: зан, ки либосаш офтоб аст, моҳтоб дар зери пойҳояш, ва тоҷе иборат аз дувоздах ситора бар сараш.
2. Вай ҳомиладор буд, ва аз дард ва азоби зоиш фаръёд мезад.
Аждаҳои ҳафтсар занро бо кӯдаки вай таъқиб мекунад.
3. Ва аломати дигаре дар осмон зоҳир шуд: инак, аждаҳои бузурги сурх, ки ҳафт калла ва даҳ шох дорад, ва бар каллаҳояш ҳафт афсар;
4. Думи он сеяки ситораҳоро аз осмон кашида, бар замин афканд. Ин аждаҳо пеши зане ки бояд мезоид, истод, то ки ҳангоми зоидани вай кӯдаки вайро фуру барад.
5. Вай писре зоид, ки ӯ бояд ҳамаи халқҳоро бо асои оҳанин чӯпонӣ кунад: ва писари вай сӯи Худо ва тахти Ӯ бурда шуд.
6. Ва он зан ба биёбон гурехт, ки дар он ҷо барои вай аз ҷониби Худо маконе муҳайё гардидааст, то ки ба вай ҳазору дусаду шаст рӯз ғизо дода шавад.

Фариштаи муқарраб Микоил аждаҳоро бар замин сарнагун мекунад.

7. Ва дар осмон ҷанг шуд: Микоил ва фариштаҳояш ба муқобили аждаҳо мечангиданд, ва аждаҳо ва фариштаҳояш мечангиданд,
8. Аммо натавонистанд истодагӣ кунанд, ва дар осмон барои онҳо дигар ҷое ёфт нашуд.
9. Ва аждаҳои бузург сарнагун шуд, яъне он мори қадимӣ, ки иблис ва шайтон ном дорад ва тамоми ҷаҳонро фиреб мекунад. Вай ва фариштаҳояш бо вай сарнагун шуданд.
10. Ва овози баланде дар осмон шунидам, ки мегӯяд: “Акнун начот ва қуват ва Малакути Худои мо ва кудрати Масеҳи Ӯ фаро

расид, чунки маломаргари бародарони мо, ки дар ҳаққи онҳо шабу рӯз да пеши Худои мо маломат мекард, сарнагун шуд;

11. Онҳо бар вай ба василаи хуни Барра ва каломии шаҳодати худ ғолиб омаданд ва ҷони худро то ба ҳадди мамот гиromӣ надоштанд;
12. Пас, шодӣ кунед, эй афлок ва сокинони он! Вой бар ҳоли сокинони замин ва баҳр, чунки назди шумо иблис бо хашми зӯре нузул кардааст, чун медонад, ки вақташ кам мондааст!“.

Аждаҳои иблис боз занро бо кӯдаки вай ва боқии насли вай таъқиб мекунад.

13. Ва чун аждаҳо дид, ки бар замин сарнагун шуд, занеро ки писар зоида буд, таъқиб намуд.
14. Ва ба он зан ду боли уқоби бузурге дода шуд, то ки вай аз пеши мор ба биёбон ба макони худ парвоз кунад, ва дар он ҷо дар давоми замон ва замонаҳо ва нисфи замон ғизо гирад.
15. Ва мор аз даҳонаш аз ақибии зан обе мисли даръё сар дод, то ки даръё вайро барад.
16. Лекин замин ба зан мадад кард, ва замин даҳонашро кушода, он даръёро, ки аждаҳо аз даҳонаш сар дода буд, фурӯ бурд.
17. Ва аждаҳо ба зан ар ғазаб шуда, рафт, то бо боқии насли вай, ки аҳкоми Худоро риоят мекунанд ва шаҳодати Исои Масеҳро доранд, ҷанг кунад.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Ду ҳайвони ваҳшии шайтон:

Зиддимасеҳ ва набии вай.

1. Ҳайвони ваҳшии ҳафтсар, ки аз баҳр берун меояд.

1. Ва бар реги баҳр истода, ҳайвони ваҳшиеро дидам, ки аз баҳр берун меояд, ва ҳафт калла ва даҳ шох дорад, ва бар шохҳояш даҳ афсар, ва бар каллаҳояш номҳои куфр.
2. Ҳайвони ваҳшии ки ман дидам, монанди паланг буд, пойҳояш мисли пойҳои хирс, ва даҳонаш мисли даҳони шер; ва аждаҳо қуввати худ ва тахти худ ва қудрати бузурге ба вай дода буд.
3. Ва дидам, ки яке аз каллаҳои вай гӯё ба дараҷаи марговар ярадор шудааст, валекин он яраи марговар шифо ёфтааст. Ва тамоми аҳли замин дар ҳайрат афтада, аз паи ҳайвони ваҳшӣ рафтанд; ва

аждаҳоро, ки ба ҳайвони ваҳшӣ қудрат дода буд, ибодат карданд;

4. Ва ба ҳайвони ваҳшӣ сачда карда, гуфтанд: “Кист, ки мисли ин ҳайвони ваҳшӣ бошад, ва кист, ки битавонад бо вай ҷанг кунад?”
5. Ва ба вай даҳоне дода шуд, ки суханони пурғурур ва куфр гӯяд, ва ба вай қудрат дода шуд, ки чилу ду моҳ амал кунад.
6. Ва даҳонашро барои куфри Худо воз кард, то ки бар исми Ё ва маскани Ё ва сокинони осмон куфр гӯяд.
7. Ва ба вай ато шуд, ки бо муқаддасон ҷангида, бар онҳо ғолиб ояд; ва ба вай салтанат бар ҳар сибт, ва қавм, ва забон, ва қабила дода шуд.
8. Ва ҳамаи сокинони замин вайро ибодат хоҳанд кард, ҷуз онҳое ки номҳашон дар дафтари ҳаёти Барра, ки аз офариниши олам забҳ шуда буд, навишта шудааст.
9. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад.
10. Ҳар кӣ ба асирӣ мебарад, худаш ба асирӣ хоҳад рафт; ҳар кӣ бо шамшер мекушад, худаш бояд бо шамшер кушта шавад. Дар ин ҷост сабри имони муқаддасон.

2. Ҳайвони ваҳшии дорои ду шох, ки аз замин берун меояд.

11. Ва ҳайвони ваҳшии дигаре дида, ки аз замин берун меояд; вай ду шох дошт монанди шохҳои барра, ва мисли аждаҳо сухан мегуфт.
12. Вай дар пеши ҳайвони ваҳшии яқум бо тамоми қудраташ амал мекунад, ба тавре ки тамоми замин ва сокинони онро маҷбур менамояд, ки ба ҳайвони ваҳшии яқум, ки яраи марговараш шифо ёфтааст, сачда кунанд;
13. Ва аломати бузурге ба амал меоварад, ба тавре ки оташро низ дар пеши одамон аз осмон ба замин фуру меоварад.
14. Ва бо мӯъҷизоте ки дар пеши ҳайвони ваҳшӣ метавонист нишон диҳад, сокинони заминро фиреб дода, ба сокинони замин мегӯяд, ки пайкари он ҳайвони ваҳширо, ки аз шамшер ярадор шуда, зинда мондааст, бисозанд.
15. Ва ба вай ато шудааст, ки ба он пайкари ҳайвони ваҳшӣ ҳаёт бахшад, то пайкари ҳайвони ваҳшӣ тавре сухан гӯяд ва амал кунад, ки ҳамаи онҳое ки ба пайкари ҳайвони ваҳшӣ сачда намекунанд, кушта шаванд.

16. Ва тавре рафтор мекунад, ки ҳамаи хурдон ва бузургон, сарватмандон ва мискинон, озодон ва ғуломон бояд бар дасти росташон ё бар пешониашон тамға зананд,
17. Ва ҳеч кас харидан ва фурӯхтан нахоҳад тавонист, чуз касе ки чунин тамға: ё номи ҳайвони ваҳшӣ ё шумораи номи онро дорад.
18. Дар ин ҷо ҳикмат аст. Ҳар кӣ ақл дорад, шумораи ҳайвони ваҳширо ҳисоб кунад, зеро ки он шумораи одамизод аст; шумораи он шашсаду шасту шаш мебошад.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Барра бар кӯҳи Сион ва 144.000 кафоратишудагон.

1. Ва назар андохтам, ва инак, Барра бар кӯҳи Сион истодааст, ва бо Ў саду чилу чор ҳазор нафар, ки бар пешониҳошон исми Падари Ў навишта шудааст.
2. Ва овозе аз осмон шунидам, мисли шувваси обҳои бисёр ва монанди садои раъди пурзӯр; ва овозе ки шунидам, монанди овози барбатнавозе буд, ки барбатҳои худро менавозанд:
3. Онҳо дар пеши тахт ва дар пеши он чор ҳайвон ва пирон суруди наве месароянд; ва ҳеч кас натавонист он сурудро ёд гирад, чуз он саду чилу чор ҳазор нафар, ки аз замин харида шуда буданд.
4. Инҳо касоне ҳастанд, ки бо занон палид нашудаанд, зеро ки онҳо боисматанд; инҳо касоне ҳастанд, ки ҳар кучо Барра равад, аз ақибаш мераванд. Онҳо аз миёни одамон, ҳамчун навбарони Худо ва Барра, харида шудаанд,
5. Ва дар даҳонашон макре нест; онҳо дар пеши тахти Худо беайбанд.

*Эълон кардани он ки соати довариш Худо фаро расидааст.
Фариштае бо Инҷили абадӣ.*

6. Ва фариштаи дигаре дидам, ки дар миёнаи осмон парвоз мекунад ва Инҷили абадӣ дорад, то ки ба сокинони замин ва ба ҳар қабила ва сибт, ва забон ва қавм башорат диҳад;
7. Ва ў бо овози баланд мегуфт: “Аз Худо тарсед ва Ўро ҷалол диҳед, зеро ки соати довариш Ў фаро расидааст; ва ба Офаридгори осмон ва замин, ва баҳр ва чашмаҳои об сачда кунед”.

Фариштаи дигар фурӯ ғалтидани Бобилро эълон мекунад.

8. Ва фариштаи дигар аз ақибӣ ӯ омада, меғуфт: “Бобил, шаҳри бузург, фурӯ ғалтид, фурӯ ғалтид, чунки ҳамаи халқҳоро аз шароби пурғазаби зинокории худ нӯшонид”.

Фариштаи сеюм қисмати парастиишкунандагони ҳайвони ваҳширо эълон мекунад.

9. Ва фариштаи сеюм аз ақибӣ онҳо омада, бо овози баланд меғуфт: “Ҳар кӣ ба ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари он сачда кунад ва бар пешонии худ ё бар дасти худ тамға занад,
10. Вай аз шароби хашми Худо, аз шароби холисе ки дар косаи ғазаби Ӯ муҳайё шудааст, хоҳад нӯшид, ва дар пеши фариштагони муқаддас ва дар пеши Барра дар оташ ва кибрит азоб хоҳад кашид;
11. Ва дуди азобҳои онҳо то абад баланд хоҳад шуд, ва касоне ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари он сачда менамояд ва тамғаи номи онро қабул мекунад, на рӯз ором хоҳанд гирифт, на шаб”.
12. Дар ин ҷост сабри муқаддасон, ки аҳкоми Худоро ва имони Исоро риоят мекунад.

Хушбахтии онҳое ки дар Худованд мемиранд.

13. Ва овозе аз осмон шунидам, ки меғӯяд: “Бинавис: хушо мурдагоне ки минбаъд дар Худованд мемиранд; оре, меғӯяд Рӯх, инҳо аз меҳнатҳои худ ором мегиранд, ва аъмолашон аз қафояшон меравад”.

Ибтидои довариҳои Худо. Доси Худо барои дарав бар замин андохта шудааст.

14. Ва назар андохтам, ва инак, абри сафед, ва бар абр касе монанди Писари Одам нишастааст, ки бар сараш тоҷи тилло, ва дар дасташ доси тез дорад.
15. Ва фариштаи дигар аз маъбад баромад ва бо овози баланд ба Нишинандаи абр нидо кард: “Доси Худро ба кор андоз ва дарав

кун, чунки вақти дарав расидааст; зеро ки ҳосили замин пухтааст“.

16. Ва Нишинандаи абр доси Худро бар замин андохт, ва замин даравида шуд.
17. Ва фариштаи дигар аз маъбаде ки дар осмон аст, берун омад, ки ӯ низ доси тез дошт.
18. Ва фариштаи дигар, ки бар оташ қудрат дорад, аз қурбонгоҳ берун омад ва бо овози баланд ба он ки доси тез дошт, нидо карда, гуфт: “Доси тези худро ба қор андоз ва сарҳои ангури заминро бибур, чунки ангураш пухтааст“.
19. Ва он фаришта доси худро бар замин андохт, ва сарҳои ангури заминро бурид, ва онро дар чархушти бузурги ғзаби Худо афканд,
20. Ва чархушт дар беруни шаҳр пойкӯб шуд, ва хун аз чархушт то ба ҷилави аспон, ба масофаи ҳазору шашсад стадия қорӣ шуд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Таҳдиди ҳафт болои охирин.

Ҷалол додани Барра.

1. Ва дар осмон аломати дигаре дидам, ки бузург ва аҷоиб буд: ҳафт фаришта, ки ҳафт болои охирин доранд, чунки хашми Худо бо онҳо анҷом ёфт.
2. Ва гӯё баҳре аз шиша дидам, ки бо оташ омехта буд; ва касоне ки бар ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари он ва тамғаи он ва шумораи номи он ғолиб омада буданд, бар ин баҳри шиша истодаанд, ва барбатҳои Худо дода дар дасти онҳост,
3. Ва суруди Мусои бандаи Худо ва суруди Барраро хонда, мегӯянд: “Бузург ва аҷоиб аст аъмоли Ту, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ! Ҳақ асту рост роҳҳои Ту, эй Подшохи муқаддасон!
4. Кист, ки аз Ту, эй Худованд, натарсад ва исми Туро ҷалол надихад? Зеро ки танҳо Ту Қуддус ҳастӣ. Ҳамаи халқҳо омада, дар пеши Ту сачда хоҳанд кард, зеро ки доварҳои одилонаи Ти зоҳир шудааст“.

Тайёри ба ҳафт боло.

5. Ва баъд аз ин ман назар андохтам, ва инак, маъбади хаймаи шаҳодат дар осмон воз шуд,
6. Ва аз маъбад ҳафт фаришта бароманд, ки ҳафт бало доштанд, ва катони тоза ва дурахшон дар бар карда ва то синашон камарбанди тилло баста буданд.
7. Ва яке аз он чор ҳайвон ба ҳафт фаришта ҳафт косаи тиллои пур аз ғазаби Худоро дод, ки Ў то абад Зинда аст.
8. Ва маъбад аз ҷалоли Худо ва аз қуввати Ў пур аз дуд шуд, ва то ҳафт балои ҳафт фаришта анҷом наёфт, ҳеҷ кас натавонист ба маъбад дарояд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Косаҳои ғазаби Худо бар замин рехта мешавад.

1. Ва овози баланде аз маъбад шунидам, ки ба ҳафт фаришта мегӯяд: “Биравед ва ҳафт косаи ғазаби Худоро бар замин бирезед”.

Косаи якум—яраҳои бади фасоднок бар одамон.

2. Фариштаи якум рафта, косаи худро бар замин рехт, ва бар одамоне ки тамғаи ҳайвони ваҳширо доранд ва ба пайкари он сачда мекунанд, яраҳои бад ва зишти фасоднок пайдо шуд.

Косаи дуюм—ба хун мубаддал шудани обҳои баҳр.

3. Фариштаи дуюм косаи худро дар баҳр рехт; ва он ба хуне мисли хуни мурда мубаддал шуд, ва тамоми махлуқоти ҷондори баҳр мурд.

Косаи сеюм—ба хун мубаддал шудани чашмаҳо ва даръёҳо.

4. Фариштаи сеюм косаи худро дар даръёҳо ва чашмаҳои об рехт, ва онҳо ба хун мубаддал шуданд.
5. Ва фариштаи обҳоро шунидам, ки мегуфт: “Ту одилӣ, эй Худованд, ки ҳастӣ ва будӣ, ва қуддус мебошӣ, зеро ки чунин ҳукм кардаӣ;
6. Азбаски онҳо хуни муқаддасон ва анбиёро рехтаанд, Ту ба онҳо хун додӣ, ки бинӯшанд: ин сазои онҳост”.

7. Ва қурбонгохро шунидам, ки мегӯяд: “Оре, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ, доварихои Ти ҳақ асту рост”.

Косаи чорум—гармои сўзон.

8. Фариштаи чорум косаи худро бар офтоб рехт, ва ба вай қудрате ато шуд, ки одамонро ба оташ бисўзонад.

9. Ва одамонро гармои зўре сўзонд, ва онҳо ба исми Худо, ки ин балоҳо ихтиёр дорад, куфр мегуфтанд ва тавба накарданд, то ки Ўро ҷалол диҳанд.

Косаи панҷум—ғазабии Худо бар малакути ҳайвони ваҳшӣ.

10. Фариштаи панҷум косаи худро бар тахти ҳайвони ваҳшӣ рехт, ва малакути он торик шуд, ва онҳо забонҳои худро аз дард мегазиданд,

11. Ва Худои Осмон аз боиси азобҳои худ ва яраҳои худ куфр мегуфтанд, ва аз аъмоли худ тавба накарданд.

Косаи шашум—рӯҳҳои дев, ки аломот ба амал меоварад.

12. Фариштаи шашум косаи худро дар даръеи бузурги Фурот рехт, ва оби он хушк шуд, то барои подшоҳоне ки аз ҷониби тулӯи офтоб ҳастанд, роҳ муҳайё шавад.

13. Ва дидам, ки аз даҳони аждаҳо, ва аз даҳони ҳайвони ваҳшӣ, ва аз даҳони набии козиб се рӯҳи палиде монанди қурбоқаҳо мебарояд.

14. Онҳо рӯҳҳои деванд, ки аломот ба амал меоваранд; онҳо ба пеши подшоҳони тамоми ҷаҳон мебароянд, то ки онҳоро барои ҷанги рӯзи бузурги Худои Қодири Мутлақ ҷамъ оваранд.

15. Инак, мисли дузд меоям: хушо касе ки хушбӯ аст ва либоси худро нигоҳ медорад, то ки бараҳна роҳ наравад, ва расвоии ўро набинанд.

16. Ва онҳоро ба мавзее ҷамъ оварданд, ки ба забони ибронӣ Ҳармиҷидўн ном дорад.

Косаи ҳафтум—заминҷунбии азим ва жола.

17. Фариштаи ҳафтум косаи худро бар ҳаво рехт, ва аз маъбади осмон аз чониби тахт овозе баланде баромад, ки мегуфт: “Ба амал омад!”.
18. Ва барққо, раъдқо ва садоқо ба вуқӯъ омад, ва заминчунбии азиме рӯй дод, ки мислаш, аз замоне ки одамон бар замин ҳастанд, рӯй надода буд, он қадар заминчунбии пурзӯр ва азим буд!
19. Ва шаҳри бузург ба се қисм аз ҳам ҷудо шуд, ва шаҳрҳои халққо фурӯ ғалтиданд, ва Бобили бузург дар пеши Худо зикр ёфт, то ки косаи шароби пурхашми ғзаби Худо ба он диҳад.
20. Ва ҳар ҷазира гурехт, ва кӯҳҳо нопадид гашт;
21. Ва жолаи бузурге ки гӯё ба вазни як талант буд, аз осмон бар одамон борид; ва одамон барои балои жола ба Худо куфр гуфтанд, чунки он бало бағоят сахт буд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Доварӣ бар фоҳишаи бузург.

1. Ва яке аз он ҳафт фариштае ки ҳафт коса доштанд, омад ва бо ман сухан ронда, гуфт: “Ин ҷо биё, то довариро дар ҳаққи фоҳишаи бузурге ки бар обҳои бисёре нишастааст, ба ту нишон диҳам,
2. Ки подшоҳони замин бо вай зино кардаанд, ва сокинони замин аз шароби зинокории вай маст шудаанд”.
3. Ва маро дар Рӯҳ ба биёбон бурд; ва занеро дидам, ки бар ҳайвони ваҳшии арғувонӣ, ки аз номҳои куфр пур буд, ва ҳафт калла ва даҳ шох дошт, нишаста буд.
4. Ва он зан либоси қирмизӣ ва арғувонӣ дошт, ва бо тилло ҷавохирот ва марворид зинат ёфта буд, ва дар дасташ косаи тиллоие нигоҳ медошт, ки аз қабохат ва начосати зинокории вай пур буд;
5. Ва бар пешонии вай номи сирре навишта шуда буд: “Бобили бузург, модари фоҳишагон ва қабоеҳи замин”.
6. Ва дидам, ки он зан аз хуни муқаддасон ва аз хуни шоҳидони Исои маст аст, ва аз дидани вай ниҳоятдараҷа ҳайрон шудам.

Сирри зани фоҳиша ва ҳайвони ваҳшӣ.

7. Ва фаришта ба ман гуфт:“Чаро ҳайрон шудӣ? Ман сирри ин зан ва он ҳайвони ваҳширо, ки зан бар он савор аст, ва ҳафт калла ва даҳ шох дорад, ба ту мегӯям.
8. Он ҳайвони ваҳшӣ, ки ту дидӣ, буд ва нест; ва аз варта хоҳад баромад ва ба сӯи ҳалокат хоҳад рафт; ва он сокинони замин, ки номҳашон аз ибтидои ҷаҳон дар дафтари ҳаёт навишта нашудааст, аз дидани ҳайвони ваҳширо ки буд ва нест ва зоҳир хоҳад шуд, дар ҳайрат хоҳанд афтад.
9. Дар ин ҷост ақле ки ҳикмат дорад. Ҳафт калла ҳафт кӯҳест, ки он зан бар онҳо нишастааст,
10. Ва инҳо ҳафт подшоҳ ҳастанд, ки панҷ нафарашон фурӯ ғалтидаанд, яке ҳаст, ва дигаре ҳанӯз наомадааст, ва ҳангоме ки ояд, муддати каме бояд бимонад.

Ғалабаи Барра, ҳалокати ҳайвони ваҳшӣ ва ҳамаи пайравони вай.

11. Ва он ҳайвони ваҳшӣ, ки буд ва нест, ҳаштум аст, ва аз ҷумлаи ҳафт аст, ва ба сӯи ҳалокат хоҳад рафт.
12. Ва он даҳ шох, ки ту дидӣ, даҳ подшоҳ ҳастанд, ки ҳанӯз малакут ба даст наовардаанд, лекин барои як соат бо ҳайвони ваҳшӣ, ҳамчун подшоҳон, салтанат пайдо хоҳанд кард;
13. Онҳо як ният доранд, ва қуввау салтанати худро ба ҳайвони ваҳшӣ хоҳанд дод;
14. Онҳо ба Барра ҷанг хоҳанд кард, ва Барра бар онҳо ғолиб хоҳад омад; зеро ки Ё Худованди худовандон ва Подшоҳи подшоҳон аст ва онҳое ки бо Ё ҳастданд, даъватшудагон ва баргузидагон ва аминон мебошанд“.
15. Ва он фаришта ба ман гуфт:“Обҳое ки ту дидӣ, ки он ҷо фоҳиша нишастааст, одамон ва қавмон, ва қабилаҳо ва забонҳо мебошанд.
16. Ва даҳ шох, ки ту дидӣ, ва ҳайвони ваҳшӣ аз фоҳиша нафрат хоҳад дошт, ва ўро хонавайрон ва урьёр хоҳанд кард, ва ҷисми ўро хоҳанд хўрд, ва ўро дар оташ хоҳанд сўзонд;
17. Чунки Худо дар дили онҳо андохтааст, ки иродаи Ёро ба ҷо оворанд, ба тавре ки ҳама якдилона салтанати худро ба ҳайвони ваҳшӣ диҳанд, то ки суханони Худо иҷро шавад.
18. Ва он зане ки дидӣ, шаҳри бузург аст, ки бар подшоҳони замин салтанат меронад“.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Доварии Худо бар фоҳишаи бузург—Бобил.

1. Баъд аз ин ман фариштаи дигаре дидам, ки аз осмон нузул мекунад ва кудрати бузурге дорад; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар шуд.
2. Ва ӯ бо овози қавӣ нидо карда, гуфт: “Фурӯ ғалтид! Фурӯ ғалтид Бобили бузург! Вай маскани девҳо ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид ва паноҳгоҳи ҳар мурғи палид ва кароҳатангез гардид; зеро ҳамаи халқҳо аз шароби пурғазаби зиннокории вай нӯшидаанд,
3. Ва подшоҳони замин бо вай зино карданд, ва тоҷирони замин аз айшу нӯши бузурги вай сарватдор шуданд”.
4. Ва овози дигаре аз осмон шунидам, ки мегӯяд: “Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то ки дар гуноҳхояш шарик нашавед ва ба балоҳояш дучор нагардед;
5. Зеро ки гуноҳҳои вай то ба осмон расидааст, ва Худо зулмҳои вайро ба хотир овардааст.
6. Сазояшро диҳед, чунон ки вай низ шуморо сазо додааст, ва бар тибқи аъмоли вай сазояшро дучанд диҳед; дар косае ки вай барои шумо шароб тайёр карда буд, барои вай дучанд тайёр кунед.
7. Ҳар қадар вай ҷалол ёфта, айшу нӯш мекард, ҳамон қадар бо азият ва бадбахтӣ сазояшро диҳед. Зеро ки вай дар дили худ мегӯяд: “Малика шуда нишастам, ва бева нестам, ва бадбахт нахоҳам буд”.
8. Бинобар ин дар як рӯз балоҳо, мамот ва мотам ва қаҳтӣ ба сари вай хоҳад омад. Вай дар оташ хоҳад сӯхт, зеро пурқувват аст Худованд Худо, ки вайро доварӣ мекунад”.

Навҳа ва гирья дар бораи ҳалокати Бобил.

9. „Ва подшоҳони замин, ки бо вай зино ва айшу нӯш кардаанд, вақте ки дуди сӯхтори вайро бинанд, дар ҳаққи вай гирья ва навҳа хоҳанд кард,
10. Ва аз тарси азобҳои вай, дуртар истода, хоҳанд гуфт: “Вой бар ҳоли ту, эй шаҳри бузурги Бобил, эй шаҳри мустаҳакам! Зеро ки дар як соат қазои ту омадааст”.

11. Ва тоҷирони замин дар ҳаққи вай гирья ва навҳа хоҳанд кард, чунки молҳои онҳоро дигар ҳеч кас намехарад:
12. “Молҳои тилло нуқра, ва ҷавохирот, ва марворид, ва катон, ва арғувон, ва абрешим, ва қирмиз ва ҳар дарахти муаттар, ва ҳар маснуот аз оч, ва ҳар маснуот аз дарахтони гаронбаҳо аз мис ва оҳан ва мармар,
13. Ва дорчин, ва бухур, ва равғани атрафшон, ва лодан, ва шароб, ва равғани зайтун, ва орд, ва гандум, ва чорво, ва ғусфандон, ва аспҳо ва аробаҳо ва ҷисмҳо ва ҷонҳои одамай.
14. Аз мевахое ки ҷони ту тамаъ дорад, маҳрум гаштай, ва ҳар чизи фарбеҳ ва боҳашамат аз ту дур шудааст, онро дигар нахоҳӣ ёфт.
15. Тоҷирони ин ҷизҳо, ки аз ин сарватдор шудаанд, аз тарси азобҳои вай, дуртар истода, гирья ва навҳа хоҳанд кард.
16. Ва хоҳанд гуфт: “Вой бар ҳоли ин шаҳри бузург, ки катон ва арғувон ва қирмиз дар бар дошт ва бо тилло ва ҷавохирот зинат ёфта буд!
17. Зеро ки дар як соат чунин сарват нобуд шуд“. Ва ҳамаи суккондорон, ва ҳамаи киштинишинон, ва ҳамаи маллоҳон, ва ҳамаи онҳое ки дар баҳр тиҷорат мекунанд, дуртар истода
18. Ва дуди сӯхтори вайро дида, ғиғон кашиданд ва гуфтанд: “Қадам шаҳр монанди ин шаҳри бузург будааст!”
19. Ва ва сарҳашон хок пошиданд ва фаръёд зада, бо гирья ва навҳа гуфтанд: “Вой бар ҳоли ин шаҳри бузург, ки аз ҷизҳои гаронбаҳои вай ҳамаи онҳое ки дар баҳр киштӣ доштанд, сарватдор шудаанд! Зеро ки дар як соат вай хароб гардидааст”.

Шоди муқаддасон бар осмон.

20. Шодӣ кунед дар ҳаққи вай , эй осмон, ва ҳаввориёни муқаддас, ва анбиё, зеро ки Худо доварӣ намуда, интиқоми шуморо аз вай гирифтааст.
21. Ва як ғариштаи қавӣ санги бузургеро монанди санги осӣ бардошта, дар баҳр андохт ва гуфт: “Бо чунин шиддат шаҳри бузурги Бобил сарнагун хоҳад шуд, ва дигар ёфт нахоҳад шуд;
22. Ва овози барбатнавозон, ва сарояндагон, ва найнавозон ва карнайнавозон дар ту дигар шунида нахоҳад шуд, ва ҳеч як санъаткори ҳеч як санъате дар ту дигар нахоҳад шуд;
23. Ва рӯшноии ҷароғ дар ту дигар нахоҳад шуд, ва овози домод ва арӯс дар ту дигар шунида нахоҳад шуд, зеро ки тоҷирони ту

акобири рӯи замин буданд, ва аз ҷодуи ту ҳамаи халқҳо дар иштибоҳ афтадаанд.

24. Ва дар вай хуни анбиё ва муқаддсаон ва ҳамаи мақтулони рӯи замин ёфт шудааст“.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Шодмонӣ бар осмон дар бобати фурӯ галтидани Бобил.

1. Пас аз ин ман овози баланде мисли овози издиҳоми бузург дар осмон шунидам, ки мегуфт:“Ҳалелуёҳ! Наҷот ва ҷалол ва қувват аз они Худованди мо мебошад,
2. Зеро ки аҳкоми Ў ҳақ асту рост! Чунки Ў фоҳишаи бузургеро, ки заминро бо зинои худ фосид карда буд, маҳкум намуд, ва хуни бандагони Худро аз дасти вай ситонид“
3. Ва дубора гуфтанд:“Ҳалелуёҳ! Дуди Бобил то абад баланд мешавад“
4. Ва он бисту чор пир ва чор ҳайвон афтада, ба Худое ки бар тахт нишастааст, сачда карданд ва гуфтанд:“ Омин! Ҳалелуёҳ!“
5. Ва овозе аз ҷониби тахт баромад, ки мегуфт:“Эй ҳамаи бандагони Ў ва тарсгорони Ў, хурдон ва бузургон, мадҳ кунед Худои моро!“
6. Ва овозе шунидам мисли овози издиҳоми бузург, мисли шувваси обҳои бисъёр, мисли садои раъдҳои пурзӯр, ки мегуфтанд:“Ҳалелуёҳ! Зеро ки Худованд Худои Қодири Мутлақ бар тахти салтанат нишастааст.

Никоҳи Барра.

7. Ба ваҷд меоем ва шодӣ мекунем ва Ўро ҷалол медиҳем, зеро ки никоҳи Барра фаро расидааст, ва завҷаи Ў худро тайёр кардааст“.
8. Ва ба вай ато шуд, ки катони тоза ва дурахшон дар бар кунад; зеро ки он катон адолати муқаддасон аст.
9. Ва ба ман гуфт:“Бинавис:”Хушо онҳое ки ба базми никоҳи Барра даъват шудаанд”,,. Ва ба ман гуфт:”Инҳо суханони ҳақиқии Худост”.
10. Ман бар пойҳояш афтадам, то ки ба ў таъзим кунам; лекин ў ба ман гуфт:“Зинҳор, чунин нақун; ман бо ту ва бо бародарони ту,

ки шаҳодати Исоро доранд, ҳамкор ҳастам; ба Худо таъзим намо, зеро ки шаҳодати Исо рӯҳи нубувват аст“.

Зоҳир шудани Масеҳ.

11. Ва осмони кушодаро дидам, ва инак, аспи сафед, ва Савори он Амин ва Ҳақ ном дорад, ва Ў аз рӯи адолат доварӣ мекунад ва мечангад.
12. Чашмони Ў мисли шўълаи оташ аст, ва бар сари Ў афсарҳои бисёр; Ў исми навиштае дорад, ки онро, ғайр аз Худи Ў, ҳеҷ кас намедонад;
13. Ва Ў либоси хунолуде дорад, ва исми Ў хонда шудааст: Каломи Худо.
14. Ва лашкарҳои осмон бар аспҳои сафед, катони сафеди тоза дар тан, аз паи Ў мерафтанд.
15. Ва аз даҳони Ў шамшери тез берун меояд, то ки халқҳоро бо он бизанад. Ў онҳоро бо асои оҳанин чўпонӣ мекунад; Ў чархушти шароби хашм ва ғазаби Худои Қодири Мутлақро пойкӯб мекунад.
16. Бар либос ва бар рони Ў навишта шудааст: “Подшоҳи шоҳон ва Худованди худовандон“.

Шикасти ҳайвони ваҳшӣ ва набии козиб.

17. Ва як фариштаро дидам, ки бар офтоб меистод; ва ў бо овози баланд нидо карда, ба ҳамаи мурғоне ки дар миёнаи осмон парвоз мекарданд, гуфт: “Биёед, ба зиёфати бузурги Худо чамъ шавед,
18. То ки ҷасадҳои подшоҳонро, зўроваронро, мириҳазоронро, аспон ва саворонашон, ҷасадҳои ҳамаи озодон ва ғуломон, ва хурдон ва бузургонро бихўред“.
19. Ва ҳайвони ваҳшӣ ва подшоҳони замин ва лашкарҳои онро дидам, ки чамъ шуда буданд, то ки бо Савори асп ва бо лашкари Ў чанг кунанд.
20. Ва ҳайвони ваҳшӣ ва бо вай он набии козиб дастгир шуд, ки дар пеши вай мўъҷизот ба амал оварда буд, ки ба воситаи онҳо касонеро, ки тамғаи ҳайвони ваҳширо қабул карда, ба пайкари он сачда менамоянд, фиреб мекард: ҳар ду зинда дар кўли оташ андохта шуданд, ки дар он кибрит месўхт;

21. Ва касони боқӣ бо шамшери Савори асп, ки аз даҳони Ў берун омада буд кушта шуданд; ва ҳамаи мурғон аз ҷасадҳои онҳо сер шуданд.

БОБИ БИСТУМ

Шайтон ба муддати ҳазор сол занҷирбанд шуд.

1. Ва фариштае дидам, ки аз осмон нузул мекард, ва калиди варта ва занҷири бузурге дар дасташ буд.
2. Ва ў аждаҳо, яъне мори қадимиро, ки иблис ва шайтон аст, дастгир карда, ба муддати ҳазор сол занҷирбанд намуд,
3. Ва онро дар варта андохт, ва онро бандубаст кард, ва бар он мўҳр зад, то ки халқҳоро дигар фиреб надихад, то даме ки ҳазор сол анҷом ёбад; баъд аз ин вай бояд ба муддати каме озод шавад.

Эҳъёи якум ва малакути ҳазорсолаи Масеҳ.

4. Ва тахтҳо ва бар онҳо нишастагонро дидам, ки ихтиёри доварӣ кардан ба онҳо дода шуда буд, ва ҷонҳои касонеро дидам, ки барои шаҳодати Исо ва барои каломи Худо сар бурида шуда буданд, ва онҳо ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба пайкари он сачда накарда буданд ва тамғаи онро бар пешонӣ ва дасти худ назада буданд. Онҳо зинда шуданд ва бо Масеҳ ҳазор сол салтанат ронданд;
5. Вале боқии мурдагон зинда нашуданд, то даме ки ҳазор сол анҷом ёбад. Ин эҳъёи якум аст.
6. Хушбахт ва қуддус аст касе ки дар эҳъёи якум иштирок дорад: бар онҳо мамоти дуҷум қудрат надорад, балки онҳо коҳинони Худо ва Масеҳ хоҳанд шуд ва бо Ў ҳазор сол салтанат хоҳанд ронд.

Ҳуҷуми охирини шайтон ва ғалабаи қатъӣ бар он.

7. Ва хангоме ки ҳазор сол анҷом ёбад, шайтон аз зиндони худ озод хоҳад шуд,
8. Ва берун хоҳад омад, то халқҳоеро, ки дар чор гўшаи замин ҳастанд, яъне Ҷуҷ ва Мочуҷро фиреб кунад, ва онҳоро барои ҷанг ҷамъ оварад; шумораи онҳо мисли реги баҳр аст.

9. Ва ба арзи замин баромаданд ва қароргоҳи муқаддасон ва шаҳри маҳбубро ихота карданд. Ва аз осмон аз ҷониби Худо оташ фуромада, онҳоро хӯрд;
10. Ва иблис, ки онҳоро фиреб мекард, дар кӯли оташ ва кибрит андохта шуд, ки он ҷо ҳайвони ваҳшӣ ва набии козиб ҳастанд, ва онҳо шабу рӯз то абад азоб хоҳанд кашид.

Эҳъёи кулӣ ва доварии охирин.

11. Ва тахти бузурги сафед ва Нишинандаи онро дидам, ки аз ҳузури Ё осмон ва замин мегурехтанд, ва ҷое барои онҳо ёфт нашуд.
12. Ва мурдагонро, хурдон ва бузургонро дидам, ки дар пеши Худо истодаанд, ва дафтарҳо кушода буд; ва дафтари дигаре кушода буд, ки дафтари ҳаёт аст; ва мурдагон вар тибқи он чи дар дафтарҳо навишта шудааст, яъне мувофиқи аъмолашон доварӣ карда шуданд.
13. Ва баҳр мурдагонеро, ки дар вай буданд, дод, ва мамот ва дӯзах мурдагонеро, ки дар онҳо буданд, доданд; ва ҳар яке мувофиқи аъмолаш доварӣ карда шуд.
14. Ва мамот ва дӯзах дар кӯли оташ андохта шуданд. Ин мамоти дуюм аст.
15. Ва ҳар ки дар дафтари ҳаёт навишта нашудааст, дар кӯли оташ андохта шуд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Ерусалими нав: арӯи Барра.

1. Ва осмони нав ва замини навро дидам; зеро ки осмони пештара ва замини пештара гузашт, ва баҳр дигар набуд.
2. Ва ман, Юҳанно, шаҳри муқаддас Ерусалими навро дидам, ки аз ҷониби Худо аз осмон нузул мекард, ва муҳайё шуда буд мисли арӯсе ки барои шавҳараш зинат ёфтааст.
3. Ва овози баланде аз осмон шунидам, ки мегӯяд: “Инак, хаймаи Худо бо одамон, ва Ё бо онҳо сокин хоҳад шуд; онҳо қавми Ё хоҳанд буд, ва Худи Худо бо онҳо Худои онҳо хоҳанд буд;
4. Ва Худо ҳар ашкро аз чашмони онҳо пок хоҳад кард, ва мамот дигар нахоҳад буд; ва гирья ва фиғон ва дард дигар нахоҳад буд; зеро он чи пештар буд, гузашт.

5. Ва Нишинандаи тахт гуфт: “Инак, ҳама чизро нав месозам“. Ва ба ман гуфт: “Бинавис, зеро ки ин суханон ҳақ асту рост“.
6. Ва ба ман гуфт: “Ба амал омад! Ман Алфа ва Омега ибтидо ва интиҳо ҳастам; ба ташна аз чашмаи оби ҳаёт муфт хоҳам дод;
7. Касе ки ғолиб ояд, вориси ҳама чиз хоҳад шуд, ва Ман барои ӯ Худо хоҳам буд, ва ӯ барои Ман писар хоҳад буд;
8. Валекин тарсончакон, ва беимонон, ва палидон, ва қотилон, ва зинокорон, ва ҷодугарон, ва бутпарастон, ва ҳамаи дурӯғгӯёнро—насибашон дар кўлест, ки бо оташ ва кибрит месўзад; ин мамоти дуҷум аст“.
9. Ва яке аз он ҳафт фаришта, ки ҳафт косаи пур аз ҳафт балои охирин доштанд, назди ман омада, гуфт: “Биё, то ба ту арўсро, завҷаи Барраро нишон диҳам“.
10. Ва маро дар Рўх ба кўхи бузург ва баланде бурд ва шаҳри бузург Ерусалими муқаддасро ба ман нишон дод, ки аз осмон аз ҷониби Худо нузул мекард,
11. Ки вай ҷалоли Худоро дорад; найири вай ба санги бағоят гаронбаҳо монанд аст, мисли санги яшме ки чун булўр шаффоф бошад;
12. Вай девори бузург ва баланде дорад, ва дувоздаҳ дарвоза дорад, ва бар онҳо дувоздаҳ фаришта; бар дарвозаҳо номҳои дувоздаҳ сибти банӣ—Исроил навишта шудааст:
13. Аз шарқ се дарвоза, аз шимол се дарвоза, аз ҷануб се дарвоза, аз ғарб се дарвоза.
14. Девори шаҳр дувоздаҳ таҳкурсии дорад, ва бар онҳо номҳои дувоздаҳ ҳаввориёни Барра.
15. Ва он ки бо ман сухан меронд, ба сифати аздоза наӣ тиллоӣ дошт, то ки шаҳр ва дарвозаҳо ва девораҳо андоза кунад.
16. Шаҳр ба шакли мураббаъ воқеъ аст, ва дарозии он баробари фароҳии он аст. Ва ӯ шаҳро бо наӣ андоза карда, дувоздаҳ ҳазор стадия ёфт; дарозай ва фароҳӣ ва баландии он баробар аст.
17. Ва девори онро андоза карда, саду чилу чор зироъ ба андозаи одамизод ёфт, ки андозаи фаришта низ чунин аст.
18. Девори он аз яшм сохта шудааст, ва шаҳр зари холис буда, ба шишаи покиза монандӣ дорад.
19. Таҳкурсии девори шаҳр бо ҳар гуна ҷавохирот мурассаъ аст: таҳкурсии яқум—яшм, дуҷум—ёқути кабуд, сеҷум—ақики сўхта, чорум—зумурад,

20. Панҷум—ақиқи гулобӣ, шашум—ақиқ, хафтум—забарчад, ҳаштум—берил, нӯҳум—ёкути зард, даҳум—ақиқи сабз, ёздаҳум—гиацинт, дувоздаҳум—нилум.
21. Ва дувоздаҳ дарвоза—дувоздаҳ марворид; ҳар дарвоза аз як марворид буд. Ва кўчаи шаҳр зари холис, монанди шишаи шаффоф.
22. Ва дар шаҳр маъбаде надидам; зеро ки Худованд Худои Қодири Мутлақ маъбади вай аст, ҳамчунин Барра.
23. Ва шаҳр эҳтиёҷ надорад, ки офтоб ва моҳтоб онро равшан кунанд, зеро ки ҷалоли Худо онро равшан кардааст, ва ҷароғи он Барра аст.
24. Ва халқҳои ҷаҳон дар рӯшноӣ вай роҳ хоҳанд рафт, ва подшоҳони замин ҷалол ва шавкати худро ба вай хоҳанд овард.
25. Ва дарвозаҳои шаҳр рӯзона баста нахоҳад шуд, зеро ки дар он ҷо шаб нахоҳад буд;
26. Ва ҷалол ва шавкати халқҳоро ба вай хоҳанд овард;
27. Ва ҳеҷ палиде, ва ҳеҷ каси зишткоре ва дурӯғгӯӣ вориди он нахоҳад шуд, балки фақат онҳое ки дар дафтари ҳаёти Барра навишта шудаанд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Даръёи покизаи Худо ва дарахти ҳаёт.

1. Ва даръёи покизаи оби ҳаётро ба ман нишон дид, ки мисли булӯр дурахшон буда, аз ҷониби тахти Худо ва Барра ҷорӣ мешуд.
2. Дар миёни кўчаи шаҳр, дар ҳар ду канори даръё, дарахти ҳаёт аст, ки дувоздаҳ мева меоварад, яъне ҳар моҳ меваи худро медиҳад; ва баргҳои дарахт барои муолиҷаи халқҳост.
3. Ва ҳеҷ лаънатшудае дигар нахоҳад буд; ва тахти Худо ва Барра дар вай хоҳад буд, ва бандагони Ё ва Ё хизмат хоҳанд кард,
4. Ва рӯи Ёро хоҳанд дид, ва исми Ё бар пешониҳошон хоҳад буд.
5. Ва шаб дигар нахоҳад буд, ва онҳо ба ҷароғ ва рӯшноии офтоб эҳтиёҷ нахоҳанд дошт, зеро ки Худованд Худо ба онҳо рӯшноӣ мебахшад; ва то абад салтанат хоҳад ронд.

Хотимаи китоб.

Инак, ба зудӣ меоям.

6. Ва ба ман гуфт:“Ин суханон ҳақ асту рост“; ва Худованд Худои анбиёи муқаддас ва фариштаи Худро фиристод, то он чиро, ки бояд ва қарибӣ ба вуқӯъ ояд, ба бандағони Худ нишон диҳад.
7. „Инак, ба зудӣ меоям. Хушо касе ки суханони нубуввати ин китобро риоят мекунад“.
8. Ва ман, Юҳанно, инро дидам ва шунидам. Ва ҳангоме ки шунидам ва дидам, бар пойҳои фариштае ки инро ба ман нишонд дод, афтадам, то ки ба ӯ таъзим кунам.
9. Лекин ӯ ба ман гуфт:“Зинҳор, чунин нақун; зеро ки ман бо ту, ва бо бародаронат—анбиё, ва бо онҳое ки суханони ин китобро риоят мекунад, ҳамкор ҳастам; ба Худо таъзим намо“.
10. Ва ба ман гуфт:“Суханони нубуввати ин китобро мӯҳр нақун; зеро ки вақт наздик аст.
11. Бигзор золим зулм кунад, ва палид боз худро палид созад, ва одил боз адолат варзад, ва муқаддас боз худро тақдис намояд.
12. Инак, ба зудӣ меоям, ва муқофоти Ман бо Ман аст, то ки ҳар касро мувофиқи аъмолаш сазо диҳам.
13. „Ман Алфа ва Омега, ибтидо ва интиҳо, Аввалин ва Охири ҳастам“.
14. Хушо онҳое ки аҳкоми Ӯро риоят мекунад, то ки ба дарахти ҳаёт ҳуқуқдор шаванд ва ба дарвозаи шаҳр дароянд.
15. Вале сагон, ва чодугарон, ва зинкорон, ва қотилон, ва бутпарастон, ва ҳар касе ки дурӯғро дӯст медорад ва ба амал меоварад, берун аз он хоҳанд буд.
16. „Ман, Исо, фариштаи Худро фиристодам, то ки дар калисоҳо ба шумо шаҳодат диҳад. Ман реша ва насли Довуд, ситораи дурахшони субҳ ҳастам“.
17. Ва Рӯҳ ва арӯс мегӯянд:“Биё!“ . Ва ҳар кӣ мешунавад, бигӯяд:“Биё!“ . Бигзор ташна биёяд, ва ҳар кӣ бихоҳад, оби ҳаётро муфт бигирад.
18. Ман низ ба ҳар касе ки суханони нубуввати ин китобро мешунавад, шаҳодат медиҳам: агар касе ба онҳо чизе илова намояд, Худо ба ӯ балоҳое илова хоҳад кард, ки дар бораи онҳо дар ин китоб навишта шудааст.
19. Ва агар касе аз суханони ин китоби нубувват чизе кам кунад, Худо насиби ӯро аз дарахти ҳаёт ва аз шаҳри муқаддас ва аз ҳар чизе ки дар ин китоб навишта шудааст, кам хоҳад кард.
20. Шаҳодатдиҳандаи ин мегӯяд:“Оре, ба зудӣ меоям!“ . Омин. Оре, биё, эй Исои Худованд!

21.Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод. Омин.